

Kde voní *levandule*

Cesty osudu mě zavály jinam.
Stýská se mi po tomto domě,
ale teď mi ho vynahrazuje náš
byt se zahrádkou.

MŮJ RODNÝ DŮM

Dům není jen hromada cihel, je to člen rodiny, dobrý přítel, něco, co nemůžete jen tak opustit. Vím, o čem mluvím, jeden navždy zůstane v mém srdci.

Meditace

Dcera a syn si do pokojů zvolili něžný provensálský a industriální anglický styl. A my s manželem? Už tihneme ke klidu a východním kulturám.

VÁNOCE

Je to čas, který se snažím ukrást jen pro nás, pro společné chvíle bez svazujících pravidel. Žádný stres! Tady zrovna připravuji štědrovečerní večeři a všichni se skvěle bavíme.

Po letech v nájmu v bytě 1 + 1 a spaní na rozkládací sedačce ve 2 + kk se nám rýsovala naděje, že konečně budeme mít ložnici. Vlastní! S velkou postelí a šatnou, kam schovám všechny věci, o které jsem léta zakopávala. Ano, dívali jsme se na půdorys našeho budoucího bytu. Zatímco manžel nechápavě zkoumal světové strany na nákrese, já už jsem viděla vysněnou kuchyň. A takto jsme

pokračovali. Pokaždé, když jsme projeli kolem stavby, slyšela jsem stejnou otázku: „Tamto okno, to je koupelna?“ Ne, miláčku, to je boční sklápěcí okno naší ložnice.

IMPULZ KE ZMĚNĚ

Koupě nového bytu nejenže vyřešila problém spaní, ale i nakopla mého designérského ducha. Zodpovědně jsem přebírala starost o dispoziční

Vyrůstala jsem v rodinném domě na okraji města. Můj manžel byl „betoňák“ z bytovky u policejní stanice. Ve společném bydlení jsme pak našli kompromis – byt se zahrádkou. V klidné lokalitě s dobrou dostupností do rušného centra. Prostě dva v jednom! TEXT ANA ALAČKOVÁ

VENKOVNÍ HOSTINA

Na zahradě chutná nejlíp. K našim nejoblíbenějším jídlům patří losos s grilovanou zeleninou. A domácí cheesecake s ovocným přelivem je dokonalou lahůdkou!

Zahrádka je malá, ale naše.

**Miluji vůni levandule,
když venku prší.**

NEJMENŠÍ SPOLUBYDLÍČÍ *Máme doma dvě želvy – dcera má April a syn Rafaela. Tohle je Rafael na své první jarní procházce mezi mými skalničkami. Překvapuje mě, jak umí být rychlý!*

řešení našeho hnízdečka a stáhla si do počítače všechny dostupné plánovače, od Ikea až po nějaké, kterým jsem ani nerozuměla. Co nešlo na počítači, vyřešil čtverečkovaný papír. Bavilo mě to a hodně! Materiály, barevná nálada, pravidla navrhování v kuchyni. Pak jsem pyšně předváděla své nápady a čelila tvrdé realitě, že na spoustu z nich budu muset ještě nějaký pátek počkat. Rozpočet nebyl nafukovací.

A zatímco můj manžel už měl psychosomatické potíže z plánovaných prací, já zasněně koukala na nádhernou venkovní dlažbu. Čas letí, už si jen matně pamatuji, jak jsme se nastěhovali do bytu, kde nebyla ani kuchyň, kde nám až za týden pustili teplou vodu. Už ani nevím, jak je nepohodlné spaní na krabicích od banánů. Už jen s láskou vzpomínám na krásné objetí, když jsme s mužem poprvé odemkli své dveře. 🐾

„Nedávno jsem na zahradě našla nádherné hnízdo v koruně borovičky. Maminka pečlivě

hlídala mládátka a tatínek lítal někde po světě. Tak mi to připomnělo naši rodinu.“

Ana Alačková, interiérová designérka a blogerka